

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

19 januari 2004

ONTWERP VAN DECREET

**houdende erkenning en subsidiëring van jeugdherbergen, jeugdkampeer- en jeugdvormingscentra,
ondersteuningsstructuren en de vzw Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme**

HOORZITTING

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer Peter De Ridder**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jo Vermeulen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Bart De Smet, mevrouw Ilse Van Eetvelde, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Karlos Callens, Frans De Cock, Peter Gysbrechts, Bob Verstraete ;

de heer Wilfried Aers, mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Hilde De Lobel ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Herman Lauwers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Luc Martens, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Gilbert Vanleenhove ;

de heren Jozef Browaeys, André Denys, Jacques Devolder, Paul Wille ;

de heren Julien Librecht, Felix Strackx, Miel Verrijken ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

1883 (2003-2004)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
1. Standpunt van mevrouw Leen Vanderhulst, voorzitter, en de heer Steven Wouters, coördinator van de Vlaamse Jeugdraad	4
2. Standpunt van de heer Wim Erkelbout, stafmedewerker Steunpunt Jeugd	6
3. Vragen en opmerkingen van de commissieleden, met repliek van de sprekers	8
4. Standpunt van de heer Eric Gorus, Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme (ADJ)	10
5. Standpunt van het Centrum voor Jeugdtoerisme (CJT)	10
6. Vragen en opmerkingen van de commissieleden, met repliek van de sprekers	12
7. Standpunt van de heer Roger Van Kelst, algemeen secretaris van de Vlaamse Jeugdherbergcentrale	12
8. Standpunt van de heer Jo Rousseau, directeur van Vakantiecentrum De Barkentijn	14
9. Vragen en opmerkingen van de commissieleden, met repliek van de spreker	16
Bijlage : Standpunt van Toerisme Vlaanderen	19

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Media en Sport organiseerde op 8 januari 2004 een hoorzitting over het ontwerp van decreet houdende erkenning en subsidiëring van jeugdherbergen, jeugdkampeer- en jeugdvoormingscentra, ondersteuningsstructuren en de vzw Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme.

De heer Jo Vermeulen, voorzitter : Ik verwelkom de sprekers en de commissieleden op de hoorzitting betreffende de jeugdverblijfscentra. Ik wens me vooraf te verontschuldigen dat “Toerisme Vlaanderen” door een administratieve vergissing niet werd uitgenodigd op deze hoorzitting. Aan hen zal de mogelijkheid worden geboden om hun opmerkingen op het ontwerp van decreet schriftelijk mee te delen. Hun advies wordt als bijlage bij dit verslag opgenomen.

1. Standpunt van mevrouw Leen Vanderhulst, voorzitter, en de heer Steven Wouters, coördinator van de Vlaamse Jeugdraad

Mevrouw Leen Vanderhulst : Dit ontwerp van decreet vormt het sluitstuk van heel wat decretaal werk uit de voorbije regeerperiode. Niet alleen is dit het derde grote jeugddecree, zoals de minister in zijn memorie al stelde, het is ook het laatste deel van een tweeluik over jeugdtoerisme. Het ontwerp mag enerzijds niet los gezien worden van de lokale, provinciale en landelijke jeugdwerkrealiteit (en haar decreten), maar ook niet van het sociaal toerisme, waar het decreet Toerisme voor Allen regulerend werkt, en waar het jeugdtoerisme een belangrijk aspect van is. Cruciaal voor ons, als uitgangspunt bij de totstandkoming van de twee decreten was het behoud van de capaciteit én het behoud van diversiteit.

Concreet betekent dit dat het aantal kampeercentra echt niet mag verminderen, want de schaarste is groot. Een van de effecten van de decreten zou zelfs moeten zijn dat er meer kampeercentra komen. Daarnaast bedoelen we met diversiteit dat er zowel zeer eenvoudige, sobere kampeercentra blijven bestaan (de zogenaamde A-huizen), centra met iets meer faciliteiten (de B-huizen) en de stevig uitgeruste en comfortabele C-huizen. Aan alle drie is er behoefte in het jeugdwerk, en we willen dat er stimuli komen voor al deze centra.

Daarom is het samenspel van het decreet Toerisme voor Allen en het ontwerp dat nu voorligt van bijzonder groot belang. Dat hebben we met de adviezen die we over beide decreten schreven al genoeg duidelijk gemaakt.

De minister van Jeugd en die van Toerisme hebben dit allebei ook al met zoveel woorden gezegd in dit parlement, nadat we met de jeugdraad hierover onze bezorgdheid uitten. In die zin zijn we tevreden met de afstemming van deze twee decreten op elkaar. Het ene decreet regelt de bakstenen, het andere de werking. En we zijn bijzonder verheugd dat minister Landuyt beloofd heeft de komende drie jaar fors in die bakstenen te investeren. Zo kunnen we een begin maken met het rechte trekken van de meer dan scheve situatie waarbij 20 procent van de huizen zo goed als alle subsidies ontvingen, de andere 80 procent niets.

De twee decreten gaan dus hand in hand. Daarom zou het niet onverstandig zijn, meer zelfs, verstandig, om dit decreet binnen drie jaar te evalueren, na de overgangperiode die in het decreet Toerisme voor Allen ingeschreven staat.

Want ten slotte, en dat is toch niet onbelangrijk, gaat het hier over een sector die een enorm maatschappelijk belang heeft. Iedere zomervakantie gaan meer dan honderdduizend kinderen en jongeren op kamp met de jeugdbeweging. Anderen gaan mee met de jeugdvakantiedienst van het ziekenfonds of maken een groepsvakantie met het jeugdhuis, de creacub, de sportploeg of het kinderkoor. Nog andere jongeren trekken er individueel of met vrienden op uit en maken gretig gebruik van jeugdherbergen in binnen- en buitenland.

Het aanbod uit het diverse jeugdwerklandschap is overweldigend. Weinig kinderen ontsnappen aan de verleiding om dit mee te mogen maken, en doen dat soms meerdere malen per jaar. De maatschappelijke en pedagogische waarde van deze brede waaier van initiatieven is reeds vele malen onderzocht en goed bevonden.

Ook hier twijfelt geen mens aan de zinvolheid en de kwaliteit van het diverse aanbod. Onze bezorgdheid over de capaciteit en de diversiteit is dus geen loze onheilskreet, maar een terechte bedenking. Binnen drie jaar dus graag een evaluatie om de effecten te kunnen inschatten van beide decreten.

De heer Steven Wouters : Minister Van Grembergen is uiteindelijk willen ingaan op onze grootste kritiek in onze beide adviezen. We zijn hier dan ook tevreden over.

De duizend euro werkingssubsidies die hij in het decreet inschrijft voor de jeugdverblijfscentra van het type A en B zijn een symbolische subsidiëring, een stimulans en een erkenning voor hen die al jarenlang hun infrastructuur ter beschikking stellen voor kampen. We hopen dat dit voldoende zal zijn voor het behoud van de diversiteit. Indien niet, zal het bedrag moeten opgetrokken worden. In het decreet staat overigens dat dit bedrag enkel zal uitbetaald worden aan VZW's. We willen hier graag de lijn doortrekken die de minister zelf hanteert in de memorie van toelichting bij artikel vier. Hierin stelt hij dat dit decreet zich zowel richt naar natuurlijke personen als naar rechtspersonen. Alleen wanneer er sprake is van het in dienst nemen van personeel, is het vanuit een zekere rechtszekerheid verplicht om een VZW te zijn. We willen met andere woorden dat een landbouwer die iedere zomer infrastructuur ter beschikking stelt voor jeugdverenigingen ook recht heeft op een aanmoedigingspremie van 1000 euro. Graag zien we dat dus in artikel 14 veranderd.

In de memorie lezen we veel over het Kampeerrepertorium. Net zoals vele groepen die op kamp of weekend gaan, heeft de minister dit boek ook ontdekt als een handig opzoekinstrument om iets te weten te komen over deze sector. Volgens ons zou het goed zijn om in het decreet in te schrijven dat dit instrument, in welke vorm dan ook, een permanente opdracht moet zijn voor de Afdeling Jeugd en Sport (AJS) in samenwerking met Steunpunt Jeugd (SPJ), het Centrum voor Jeugdtoerisme (CJT) en de Vlaamse Jeugdherbergcentrale (VJH).

Een ander knelpunt is de administratieve vereenvoudiging. Het is heel begrijpelijk, zoals hierboven al geschetst, dat er twee decreten zijn die het jeugdtoerisme regelen, vermits het ook om twee administraties gaat. In de perceptie van de mensen uit het veld is er slechts één Vlaamse administratie, en zou het erg onlogisch zijn mochten zij min of meer dezelfde gegevens op twee verschillende manieren naar Brussel moeten sturen voor hun erkenning. Wij doen dus een oproep om niet alleen bij de opmaak van de uitvoeringsbesluiten samen te zitten met de AJS en Toerisme Vlaanderen, maar ook daarna samen communicatie te voeren en met één dossier te werken voor beide administraties.

In verband met het beheer van de Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme (ADJ) geloven we in de kracht van co-management. Samen gedragen verantwoordelijkheid is de sleutel tot een goed beheer van de drie entiteiten van ADJ. In het vorige decreet op ADJ werd de samenstelling van de beheersorganen te gedetailleerd beschreven, maar nu te vaag. In het ontwerpdecreet staat dat de Vlaam-

se regering een afvaardiging kan aanduiden. Voor ons "moet" zij dat, zodat de raad van bestuur van ADJ paritair kan samengesteld worden met het jeugdwerk. In de algemene vergadering van ADJ moet het jeugdwerk de meerderheid behouden, zoals nu het geval is. Dat mag volgens ons echt wel opgenomen worden in dit decreet.

Ook over het beheer van CJT en VJH blijft de decreetgever erg vaag. Graag zien we hierin opgenomen dat de samenstelling van de beheersorganen in samenspraak verloopt met de Vlaamse Jeugdraad. CJT en VJH krijgen nu een ruimere opdracht, het is nu zeker verantwoord ook de samenstelling van hun beheersorganen te verruimen.

De keuze voor 2 ondersteuningscentra juichen we toe. Alleen is er hier geen overeenstemming gevonden met het decreet Toerisme voor Allen (TVA). Ook al weten we dat we hier via dit decreet weinig aan kunnen veranderen, zullen we er bij de evaluatie binnen drie jaar goed moeten op toezien dat de mogelijke wildgroei van ondersteuningscentra bij TVA de opdrachten voor de twee ondersteuningscentra uit dit decreet niet te veel zal ondermijnen.

De A-, B- en C-huizen worden niet gedefinieerd in dit decreet. Dit zou volgens ons wel moeten.

Erg belangrijk is dat er goede informatie verspreid wordt naar allen die op één of andere manier betrokken zouden moeten zijn bij de uitvoering van dit decreet. We hopen dat de overheid deze informatieopdracht ernstig neemt, zodat zowel de uitbaters als de gebruikers weten wat ze moeten weten.

Mevrouw Leen Vanderhulst : We zijn met andere woorden tevreden, maar ook erg waakzaam. We hebben in de loop van het tot stand komen van beide decreten serieus aan de alarmbel getrokken. Daardoor is het decreet TVA geen vergunningendecreet geworden, wel een erkenningendecreet, ook al staat het ergens in de memorie nog anders vermeld. Daardoor heeft minister Van Grembergen er toch voor gekozen om de A- en de B-centra een minimale subsidie te geven.

We willen niet de geschiedenis ingaan als de generatie jeugdwerkers die ervoor gezorgd heeft dat er nog maar om de paar jaar op kamp gegaan kan worden, of alleen door de rijkere groepen. We geven het decretale werk dus het voordeel van de twijfel. We hopen dat er met de gecombineerde stimuli van beide decreten voor gezorgd wordt dat én de diversiteit én de capaciteit behouden blijven. Een goede opvolging dringt zich dus op. Over drie jaar zullen we al tendensen kunnen waarnemen en

zal moeten bijgestuurd worden. Hopelijk werkt het Vlaams Parlement dan weer mee.

2. Standpunt van de heer Wim Erkelbout, stafmedewerker Steunpunt Jeugd

De heer Wim Erkelbout : Sinds jaar en dag volgen we binnen de jeugdbeleidssector de evoluties van de vraag en de kwaliteit van het aanbod van de jeugdverblijfplaatsen. Vroeger deden we dat binnen de vzw ADJ, vandaag binnen het Steunpunt Jeugd. Aangetoonde en gemeten pijnpunten uit het verleden worden met dit ontwerp van decreet (in combinatie met het decreet Toerisme voor Allen) goed aangepakt. We denken daarbij in eerste instantie aan het behoud van de diversiteit van de jeugdverblijven en een stijging van de nodige overnachtingscapaciteit in eenvoudige groepslogies voor jeugdgroepen, vooral in de zomervakantie. Op de tweede plaats denken we aan de verbetering van de kwaliteit van de centra voor wat betreft veiligheid, hygiëne en toegankelijkheid.

Dit ontwerp van decreet lijkt een grote stap vooruit. Het beantwoordt aan de opties die genomen werden in het Vlaams Jeugdbeleidsplan. Er is eindelijk een duidelijke link met het grotere verhaal van het Sociaal Toerisme. De link met het decreet Toerisme voor Allen en vooral de gezamenlijke en identieke normering en classificatie van het jeugdlogies binnen de twee uitvoeringsbesluiten moeten een enorme stap voorwaarts betekenen. Ze brengen meer eenvoud en dus duidelijkheid binnen de sector van het jeugdtoerisme.

De subsidiestromen worden eindelijk beter verdeeld. Vroeger werd slechts 20 procent van het aanbod betaald. Echter, vele van deze centra werden ook vanuit het decreet op het Sociale Toerisme betaald. Sommige provincies deden er nog een schep bovenop : zo ontstond het perverse feit dat sommige centra tot drie maal werden betaald, terwijl 80 procent van de centra niets kreeg.

De gesubsidieerde centra blinken vandaag uit in veiligheid en beantwoorden volledig aan de hedendaagse normen. De 80 procent ongesubsidieerde centra vertonen uiteraard de meeste tekortkomingen. Je zou kunnen verwachten dat beide decreten een inhaaloperatie bewerkstelligen voor die centra waarvoor de rekening steeds op nul is blijven staan, zonder daarom de vandaag reeds kwalitatieve centra te verwaarlozen.

Dit decreet is van levensbelang voor de sector. In 2000 berekenden we een verlies van beddencapaciteit van 10 procent in 4 jaar, vooral bij de eenvoudige infrastructuur van het type A en type B, terwijl de vraag constant blijft tot licht stijgt. Wat hier voorligt, is een aanmoedigingsbeleid. Met juist gerichte en voldoende stimuli en ondersteuning kan het tij gekeerd worden naar opnieuw een groeisector. Dit moet de betrachting zijn en het is voor ons de weegschaal om dit decreet op haar effectiviteit te wegen.

Of het decreet de juiste resultaten zal afwerpen zal moeten blijken. We vonden in ieder geval nog een aantal aanmerkingen die het geheel kunnen versterken, of waar we de zin van de regeltjes niet goed snappen.

Het erkennen van slechts twee ondersteuningspunten is duidelijker en efficiënter dan voorheen. We vinden dit een goede zaak. De zoekende jeugdgroepen en de uitbaters krijgen hierdoor een duidelijk aanspreekpunt, en hopelijk een grote boekingscentrale. Deze beleidskeuze staat echter in contrast tot het aantal mogelijke ondersteuningspunten in het decreet TVA. De combinatie lijkt ondoorzichtig, onduidelijk voor het doelpubliek en inefficiënt. Dit punt is een onderdeel van het decreet TVA, maar een gezamenlijke evaluatie van beide decreten na een aantal jaren moet dit euvel kunnen verhelpen.

De subsidiëring van de centra van ADJ wordt opgenomen in de enveloppesubsidiëring van deze vereniging. Om redenen van eigenaarschap en hun maatschappelijk belang krijgen zij terecht een andere behandeling. Het lijkt ons meer dan logisch dat ook deze centra, net zoals alle andere, dienen te voldoen aan de subsidiëeringsvoorwaarden. Het gaat over een lagere prijs voor jeugdgroepen, een voorrangboekingsperiode, het realiseren van 75 procent van de overnachtingen voor de jeugd, en een voldoende diversiteit in de bereikte jeugdverenigingen. Hiermee trekken we de concurrentiegedachte consequent door. Het lijkt billijk dat centra van de overheid gelijk benaderd worden als particuliere centra waarvan de overheid een aantal voorwaarden verwacht.

De subsidiëeringsnorm voor de centra ligt op een minimale capaciteit van 40 bedden. In het huidige Repertorium Kampeercentra werd tot opname in de databank steeds de norm van 20 bedden gebruikt. Het hanteren van de norm van 40 bedden zorgt voor het niet subsidiëren van 18 procent van de centra (81) in Vlaanderen. Wellicht worden uitbaters er hierdoor toe aangezet hun capaciteit op

te trekken, terwijl deze kleinere logies-infrastructuren juist een belangrijk onderdeel zijn van de diversiteit van de aanbodzijde. Kleinere jeugdgroepen of kadervormingsinitiatieven hebben evenveel recht op voldoende en veilige jeugdverblijven. We stellen ons daarenboven de vraag welk voordeel de uitbaters van deze kleinere centra nog hebben bij een mogelijke erkenning. Stimuleert dit decreet hen voldoende om een erkenning aan te vragen? Ze voelen de lasten, maar genieten geen lusten.

Voor subsidiëring dienen de centra van het type A en B een vzw te zijn. De memorie geeft aan waarom dat zo is, maar fiscaliteit blijft hoe dan ook een zeer technocratische reden die geen rekening houdt met de evolutie op het terrein. De meeste van deze centra zijn particuliere initiatieven waarbij de uitbating een soort van nevenactiviteit is. Vermoedelijk zullen de uitbaters niet bereid zijn vzw's op te richten. De werkingssubsidies zijn dus allesbehalve algemeen en kunnen niet gezien worden als een globale aanmoediging voor de sector. Of dit gegeven de dalende trend in het aantal eenvoudige en goedkope kamphuizen kan keren is maar de vraag. Mogelijk kunnen de provincies hier voor een aanvullend beleid kiezen, maar van enige intentie in die zin is tot op vandaag niets te merken.

Een basissubsidie van 1000 euro is erg laag. Door het bedrag in het decreet vast te leggen kan het niet bijgestuurd worden. Past dit niet beter in de uitvoeringsbesluiten? Weegt de administratieve last voor de centra van type A en B wel op tegen deze jaarlijkse symbolische aanmoediging? Het valt te betwijfelen of deze statische subsidie impact zal hebben op de bedoelde verhoging van de overnachtingscapaciteit van de types A en B.

In de memorie staat letterlijk dat de werkingssubsidie wordt toegekend op basis van het gebruik van de centra door het jeugdwerk, en dus niet door de jeugd in het algemeen. Dit is een nobele gedachte, maar dit mechanisme blijkt niet uit de inhoud van het decreet. De subsidievoorwaarden hebben het steeds over "jeugd" en niet over "jeugdvereniging". Indien het de decreetgever menens is met een voorrangbeleid voor het jeugdwerk en de jeugd in de vrije tijd, moet dit rechtgezet worden. Het zal de algemene toegankelijkheid van sommige voorbehouden centra zeker ten goede komen.

Wat we niet terugvinden in het decreet is het bestendigen van het Repertorium Kampeercentra. Dit boek en de website behoren tot de meest verspreide en gebruikte werkinstrumenten van het jeugdwerk. Ook bijvoorbeeld scholen en jeugd-

sportclubs zijn gretige afnemers. Momenteel zijn bijna alle exemplaren uitverkocht.

De waarde van dit zoekinstrument ligt in de specifieke informatie die op maat van jeugdgroepen wordt verstrekt. Ook de uitbaters hechten er veel waarde aan als middel om hun aanbod bekend te maken bij hun doelgroep. Het kampeerrepertorium vormt het kruispunt tussen aanbieders en potentiële jeugdige gebruikers. Deze opdracht tot opmaak en actualisering wordt best decretaal toegewezen. Zoals de vertegenwoordiger van de Jeugdraad reeds opmerkte kan dit best gebeuren in samenwerking tussen de administratie, de ondersteuningsstructuren, het Steunpunt Jeugd en vertegenwoordigers van de gebruikers.

Op pagina 8 van de memorie van toelichting kan men lezen dat dit decreet niet de bedoeling heeft jeugdlokalen te behandelen. Dit is een goede zaak, aangezien er veel weekendjes plaatsvinden in dergelijke lokalen, en de gemeentelijke overheid best geplaatst is om hierop toe te zien. Jeugdlokalen zijn soms schitterende kamphuizen. Ze vormen vandaag de enige groeipool in de capaciteit, onder meer dankzij de bepalingen van het decreet op het gemeentelijk jeugdwerkbeleid. Deze drukbezochte jeugdlokalen moeten het recht behouden om zich te laten erkennen.

Tot slot willen we nog onze bezorgdheid uiten over enkele punten die in nauw verband staan met het decreet. Er bestaat op het terrein heel wat bezorgdheid over de ruimtelijke zonering van vele jeugdkampeercentra. Samen met Toerisme Vlaanderen en enkele partners werken we vandaag aan een screening van de toestand op het terrein. De gebruikers melden ons dat de groene omgevingsfactoren van enorm belang zijn bij de keuze van een geschikt onderkomen.

De twijfelachtige gezoneerde centra zijn daarom meestal de aantrekkelijkste. Samen met de provinciebesturen en de minister van Ruimtelijke Ordening willen we hiervoor snel een oplossing zoeken. Indien dit decreet en het decreet Toerisme voor Allen hieraan rigoureuze beperkingen koppelen zal het aantal erkenningen zeer drastisch afnemen, wat niet overeenstemt met de filosofie van beide decreten.

Wij stellen ook vragen bij de rol van de provincies. Tot op heden voerden vier provincies een ondersteuningsbeleid voor de centra. Deze maatregelen stonden vaak naast de initiatieven van het Vlaamse beleid. Vandaag staat hierover niets meer in het kerntakendebat en kijken de provincies de kat uit

de boom. We willen beide betrokken ministers uitdagen om met de provincies rond de tafel te gaan zitten om te bekijken welke actieve rol zij kunnen spelen om complementair te blijven investeren in deze sector.

De uitvoeringsbesluiten vormen het cruciale sluitstuk voor beide decreten. Na een goede start van de onderhandelingen met beide kabinetten en een voorbeeld van betrokkenheid van de jeugdsector heerst er vandaag windstilte. Wij, en samen met ons alle betrokken partijen uit de jeugdtoeristische sector, zijn alvast vragende partij om het constructieve werk in dialoog verder te zetten. Deze besluiten moeten de goed doordachte impulsen uit dit decreet op het terrein mogelijk maken. Dit is in het belang van de honderden initiatiefnemers in het netwerk van Vlaamse jeugdverblijven en van de talrijke leiders, monitoren, vrijwilligers en individueel reizende jongeren.

3. Vragen en opmerkingen van de commissieleden, met repliek van de sprekers

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Beide vertegenwoordigers zeggen dat de tekst goed is, maar dat men de uitwerking ervan moet opvolgen. Het verwondert mij dat men daarmee drie jaar wil wachten. Wat is daarvan de reden ? Wacht men op overeenkomsten of beleidsplannen ?

In het parlement werd de samenhang met het decreet Toerisme voor Allen verdedigd. Het decreet had in werking moeten treden op 1 januari 2004 en voorziet een strakke timing voor de verdere uitwerking. Er moest een beleidsnota worden opgesteld voor 1 maart en de regering moest een beslissing nemen voor 1 mei. Denkt u niet dat het een probleem is als deze data in de tekst van het decreet worden opgenomen ? Men kan alleen maar hopen dat het decreet ten vroegste kan ingaan op 1 maart of 1 april. Wordt alles met een jaar uitgesteld of vindt u dat wij de data moeten amenderen ?

De Raad van State heeft in een advies duidelijk gemaakt dat het een probleem kan opleveren in het decreet de ADJ aan te duiden om zowel twee verblijfscentra als de uitleendienst te beheren. Dit zou in conflict kunnen zijn met het gelijkheidsbeginsel. We zullen aan de minister vragen hoe hij denkt rekening te houden met dit advies. Is het juist dat er op dit ogenblik geen andere instanties zijn die zich ook kunnen aanbieden om het beheer voor hun rekening te nemen ?

De heer Peter De Ridder : De website en het Repertorium zijn boeiende en goede instrumenten. Wordt dit Repertorium opgesteld en uitgegeven onder beheer van de ADJ ? De ADJ wordt via enveloppenfinanciering gefinancierd. Blijft het uitgeven van het Repertorium tot de taken van de ADJ behoren, of moet deze taak veel duidelijker aan bod komen in het decreet ?

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik vind het voorstel van de Vlaamse Jeugdraad om landbouwers een aanmoedigingspremie te geven zeer goed. Dit is echter niet evident, want landbouwers die subsidies aanvaarden om hun weide ter beschikking te stellen van een jeugdbeweging zouden Europese subsidies kunnen mislopen. Deze suggestie zou echter terug moeten worden onderzocht.

De heer Herman Lauwers : Ik kan de reikwijdte van dat voorstel niet inschatten. Nu bestaat de drempel om in aanmerking te komen voor financiering hieruit dat men een vzw moet hebben. De Jeugdraad beweert dat men verder moet gaan en dat ook natuurlijke personen daarvoor in aanmerking zouden moeten komen. Ik kan mij inbeelden dat een aantal landbouwers daarvoor in aanmerking komen, maar toch enkel onder de voorwaarden die gesteld werden. Men moet dan gedurende een aantal dagen per jaar ter beschikking staan, zodat landbouwers die gedurende de zomerdagen hun weide ter beschikking stellen voor een tentenkamp hier buiten vallen. Welke landbouwers komen dan wel aan bod, en bevinden we ons dan niet in de sector van het hoevetoerisme ? Welke landbouwers vallen volgens u uit de boot en zouden in aanmerking moeten komen voor deze subsidies ?

De heer Steven Wouters : Wij willen pas een evaluatie houden na drie jaar omdat dit de tijd is van de overgangperiode die wordt aangegeven in het decreet Toerisme voor Allen. Minister Landuyt heeft daaraan een tamelijk groot budget gekoppeld dat moet volstaan om de infrastructuur op voldoende wijze aan te passen om de benodigde erkenningen te krijgen. Voor ons is het belangrijk dat er voldoende geld wordt uitgetrokken en dat men werkt met een erkenningendecreet in plaats van een vergunningendecreet. Wij denken dat dit pas kan worden ingeschat op het moment dat de verbouwingen achter de rug zijn. De centra moeten de nodige tijd krijgen om zich aan de nieuwe situatie aan te passen.

Wij willen dat de evaluatie drie jaar na het ingaan van het decreet plaatsvindt in plaats van drie jaar na de stemming van Toerisme voor Allen. Het de-

creet Toerisme voor Allen is momenteel goedgekeurd, maar omdat er nog geen uitvoeringsbesluiten zijn is er nog niets van te merken op het veld. De meeste zaken die behandeld worden in het ontwerp van decreet zijn op dit moment al geregeld. De organisaties die hierin aan bod komen kregen reeds subsidies toegewezen voor 2004.

De kritiek van de Raad van State is dat men, als er geen vertegenwoordiger van de minister mee in het beheer van die organisatie zit, geen organisatie kan benoemen in een decreet. Ons voorstel is om in het ontwerp op te nemen dat de minister in het beheer van ADJ iemand 'moet' afvaardigen (nu staat er 'kan'). We geloven in co-management (dat zowel de overheid als de sector instaan voor het beheer van een organisatie) en men dient dat inhoudelijk te verplichten. Daarmee vangt men meteen de kritiek van de Raad van State op.

De heer Wim Erkelbout : Het Kampeerrepertorium is als boek en website inderdaad ontwikkeld binnen ADJ. Toen was er binnen ADJ een inhoudelijke werking, Kompas Jeugdtoerisme genaamd, die daaruit weg is gehaald bij de oprichting van de nieuwe bovenbouw van het jeugdwerk. Die werking zit nu binnen het Steunpunt Jeugd. De website werd vroeger betoelaagd vanuit het ministerie en dat geld is momenteel niet voorhanden. Men wacht op dit decreet om te zien wie het product verder moet ontwikkelen. We stellen vast dat dit niet in dit ontwerp staat en we zijn er voorstander van om die opdracht toe te wijzen en middelen ter beschikking te stellen om dat instrument opnieuw te ontwikkelen. Momenteel probeert het Steunpunt Jeugd de website actueel te houden, maar dat wordt niet meer gesubsidieerd.

De heer Steven Wouters : Wat de landbouw betreft gaat het vooral over landbouwers die infrastructuur ter beschikking stellen. Daarbij is het belangrijk dat ze een erkenning krijgen. Het gaat echt wel om kampeercentra en men moet niet bang zijn dat daarvan misbruik zal worden gemaakt. Het is belangrijk dat ze het label jeugdtoerisme krijgen vooraleer ze subsidies krijgen. Van het type A zijn er 144 en type B 211. Ik weet niet welke daarvan een vzw-structuur hebben.

De heer Wim Erkelbout : Ik heb in 1998 en 1999 alle centra in Vlaanderen bezocht. De C-types zijn bijna allemaal vzw's. Ik ben ervan overtuigd dat het merendeel van de A- en B-types geen vzw's zijn. De grote meerderheid zijn particulieren. Die kunnen beantwoorden aan de erkenningcriteria en het is van groot belang om hen mee in het decreet op te nemen. Het gaat niet om hoevetoerisme. Men

merkt dat duidelijk aan de inrichting van de centra, die op grote groepen zijn gericht en niet op gezinnen. Het gaat niet over kampeerterreinen. Het moet duidelijk blijven dat daarvoor alleen de uitzonderingsmaatregel binnen het decreet op de openluchtrecreatiebedrijven geldt. Die situatie is duidelijk op de markt aanwezig.

De heer Herman Lauwers : Ik kan me die markt niet goed voorstellen. Gaat het wel over landbouwers ? In de meeste gevallen zullen het geen landbouwers zijn. Ik kan me moeilijk inbeelden dat een landbouwer zijn infrastructuur onder die voorwaarden ter beschikking kan houden, want dan is hij geen actieve landbouwer meer. Dan gaat het over mensen die als bijverdienste een oude boerderij inrichten als jeugdcentrum. Daar heb ik geen probleem mee. De vraag is of een VZW-structuur geen minimale voorwaarde is. Wat gaat de minister anders subsidiëren ? Hoe gaat men dat fiscaal behandelen ?

De heer Wim Erkelbout : Het klopt dat de meeste landbouwers niet actief meer zijn. We hebben vastgesteld dat in die grote groep, waar in de zomervakantie een enorme vraag is en een tekort aan aanbod, de capaciteit blijft dalen. De reden waarom men de deuren sluit, heeft meestal te maken met een andere regelgeving, onder meer inzake ruimtelijke ordening enzovoort, of vanwege het inkomen.

Heel wat eigenaars stoppen omdat het niets opbrengt. Als men inkomsten wil, sluit men de boel en ontwikkelt men andere activiteiten die meer opbrengen. We willen dat de minister de mensen door middel van een premie aanmoedigt en duidelijk maakt dat het waardevol is wat ze doen. Ik weet niet op welke andere manier we aan de overheid kunnen vragen om de mensen te stimuleren om de centra open te blijven houden. Als die capaciteit wegvalt, is er een groot probleem.

De heer Herman Lauwers : Waarom wil men geen vzw worden ?

De heer Wim Erkelbout : De administratieve last om een vzw te worden is te groot.

De heer Steven Wouters : Welke waarde heeft het als men een vzw opricht en samen met broer en zus in de raad van bestuur zit en een keer per jaar een verslag maakt ? Het is niet zinvol om te kiezen voor dergelijke constructies.

De heer Herman Lauwers : Fiscaal is een dergelijke constructie duidelijk en ook juridisch juist.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : In artikel 14 staat al min of meer een beschrijving van wat een type A, B of C is. Wat kan er nog meer in een definitie staan ? Hebt u een voorstel van definitie ?

De heer Wim Erkelbout : De klassificatie A, B en C komt uit het Repertorium van Kampeercentra. Daar hebben we altijd regels gehanteerd om die centra op te delen en aan het publiek duidelijk te maken wat men kan verwachten. Bij de opmaak van het ontwerp van decreet heeft men die indeling als uitgangspunt gebruikt. We vinden dat goed. Het is een middel om de bezoeker een idee te geven van wat hij kan verwachten en het geeft tegelijkertijd een beeld van de diversiteit. We blijven dat belangrijk vinden. De definities om in het repertorium te komen waren duidelijk afgebakend. Het is een bestaande lijst van voorwaarden waaraan men moet voldoen. Omdat het systeem werkt, is het een goed idee om het over te nemen.

4. Standpunt van de heer Eric Gorus, Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme (ADJ)

De heer Eric Gorus : ADJ is het over het algemeen eens met de tekst van het ontwerp. We zitten evenwel verveeld met het woord 'kan' in artikel 6. Dat zouden we graag vervangen zien. We gaan niet akkoord met de zin : "de Vlaamse regering kan een vertegenwoordiger aanduiden in het beheer van ADJ". ADJ beheert infrastructuur van de Vlaamse overheid, sinds 1977 het jeugdcentrum de Hoge Rielen in Lichtaart, de uitleendienst voor kampeermateriaal en in 1994 het jeugdvormingscentrum Destelheide in Dworp. Toen werd bepaald hoe de vertegenwoordiging eruit zou zien, namelijk dat de Vlaamse regering twee vijfde van de leden van de algemene vergadering zou aanwijzen en de rest door het jeugdwerk zou worden aangewezen. De raad van beheer werd wel paritair samengesteld.

De laatste jaren huivert de Vlaamse overheid voor co-management of gemengd beheer. Oorspronkelijk wilde men zelfs geen enkele vertegenwoordiger meer aanwijzen in de vzw's. Nochtans pleitte de Vlaamse Jeugdraad in zijn advies van 5 juli 2002 voor het gemengd beheer als beste vorm. De jeugdverenigingen krijgen immers een ruime inspraak en worden betrokken bij het beleid, terwijl de overheid de controle op werking en exploitatie behoudt. Overheid en sector delen met andere woorden de verantwoordelijkheid, wat een voorbeeld is voor Europa. Ook de administratie Cultuur vindt gemengd beheer de meest opportune beheersvorm en bevestigde dat standpunt in een nota aan de minister in 2003. Men maakt wel het

voorbehoud dat de door de overheid aangestelde personen niet tegelijk het dossier van een betrokken vereniging mogen behandelen en ook geen uitvoerende taak mogen waarnemen in een raad van bestuur.

Het jeugdwerk van zijn kant is dus bereid om mee te beheren en de standpunten van de jeugdverenigingen te verdedigen, maar het wil niet over alles alleen beslissen, zeker niet aangezien de infrastructuur eigendom is van de Vlaamse overheid. Daarom pleiten wij ervoor de voorwaardelijke formulering in artikel 6, 1° te vervangen door een bevestigende. Het is immers moeilijk beheren met een partner die de samenwerking op elk ogenblik voor bekeken kan houden.

5. Standpunt van het Centrum voor Jeugdtoerisme (CJT)

Mevrouw Kaat De Smet, coördinator Vorming en Ontwikkelingen CJT : Het Centrum voor Jeugdtoerisme is een 'proper en veilig' huis dat vandaag in de huidige veranderende regelgeving onderdak geeft aan 3 functies. Ten eerste is het boekingscentrale voor een 120-tal particulieren en vzw's die hun huis willen verhuren aan jeugdgroepen. Wij begeleiden en ondersteunen deze uitbaters bij hun exploitatie, zorgen voor de administratieve en financiële opvolging van de verhuurdossiers en garanderen een betere bezetting van hun huis. Voor de gebruikers betekent dit één centraal telefoonnummer en een website met toegang tot vele verblijfsmogelijkheden, een correct contract zonder kleine lettertjes en vlotte betalingsvoorwaarden.

Daarnaast is het CJT in overgang van koepelorganisatie voor sociaal toerisme naar ondersteuningspunt voor Toerisme voor Allen, erkend door Toerisme Vlaanderen. Zo zijn ook de VVKSM-domeinen en chirohuizen met ons verbonden, naast een aantal onafhankelijke vzw's als Hoogveld, Monsalvaet en Roosendaal.

Het CJT heeft ook eigen exploitaties in een 10-tal huizen voor jeugdlogies, waarvan de meeste in volpension, dus met eigen personeel. Het gaat hier om Het Laathof, De Carrousel, De Lork, De Iep, Het Wikhof, Verloren Bos, Sint-Jansburg, De Midwester, Ten Berg, Het Eksternest en De Kompel.

Het Centrum voor Jeugdtoerisme kan alleen maar blij zijn met dit nieuwe ontwerp, dat er overigens niet zonder overleg met de sector gekomen is en dat appreciëren we zeker. Reeds jaren zijn we ietwat zonevreemd erkend binnen de regelgeving

voor het landelijk jeugdwerk. Onze organisatie doet echter zelf niet aan jeugdwerk, maar maakt jeugdwerk mogelijk door verblijfinfrastructuur ter beschikking te stellen van jeugdgroepen voor kampen, weekends, vormingscursussen en dergelijke.

Wij hebben een dienstverlenende rol in het jeugdwerk in Vlaanderen. We zijn dan ook blij dat in dit ontwerp een rol voor ons weggelegd is als ondersteuningsstructuur voor uitbaters van jeugdverblijfinfrastructuur : particulieren, plaatselijke jeugdgroepen die hun lokaal verhuren, nationale jeugdbewegingen die verblijfinfrastructuur uitbaten en vzw's. Zoals ik daarnet al aanhaalde, bieden wij deze service nu al aan alle eigenaars die aangesloten zijn bij onze boekingscentrale.

Ook de vzw's die in het CJT overkoepeld worden, kunnen op begeleiding en informatie van ons rekenen. We zien in deze nieuwe regelgeving een erkenning van wat we al jaren doen, namelijk de professionele begeleiding binnen het werkveld van het jeugdtoerisme. We zijn blij met de inhoud van deze nieuwe opdracht. Het aantal uitbaters/eigenaars/centra dat we binnen dit nieuwe decreet zullen moeten ondersteunen, is uiteraard veel groter. De inventarisatie die het steunpunt Jeugd gemaakt heeft, spreekt over 475 gekende centra in Vlaanderen. En daarnaast zijn er heel wat die ons nog niet bekend zijn.

Het zal van ons wellicht wat reorganisatie en aanpassing vragen om aan die meer uitgebreide vraag te kunnen voldoen. En vragen zijn er : de laatste maanden krijgen we al veel meer mailberichten en telefoontjes van uitbaters voor advies, raad, info of uitleg. We hopen daarom dat de budgetten voldoende ruim zullen zijn om onze ondersteuningsopdracht naar behoren te kunnen uitvoeren. En dan denk ik vooral aan de eerste taak die in artikel 7, § 2, vermeld is : "gratis ondersteuning bieden aan alle erkende centra en aan alle centra die een erkenningsaanvraag willen indienen".

Onze tweede bekommernis in verband met de subsidiëring van de ondersteuningsstructuren gaat over de beperking die opgelegd wordt aan de groei van de reserves. Het Centrum voor Jeugdtoerisme heeft veel gebouwen in eigendom, in huur of in erfpacht. Daar moeten dus regelmatig onderhouds- of aanpassingswerken aan gebeuren en de kosten daarvan lopen op. Het is dan ook maar logisch dat we een spaarpotje opzij zetten om dergelijke bouwprojecten te kunnen financieren. Als goede huisvader moeten we immers ons patrimonium correct beheren.

Ook in functie van de gebruikers willen we onze huizen in ere houden en afstemmen op de actuele vraag. In het ontwerp wordt de toegestane groei van de reserves jaarlijks beperkt tot 10 procent van het subsidiebedrag. De tekst bepaalt wel dat de Vlaamse regering in uitzonderlijke omstandigheden een afwijking kan toestaan. Dit schept echter een zeer onzekere situatie, want zo is er geen enkele garantie voor de toewijzing van die middelen.

Een ander groot onderdeel van het ontwerp behandelt de individuele centra. Wat de normen betreft, wil ik erop wijzen dat de haalbaarheid van de subsidiëringnormen in artikel 14 wel erg nipt zijn voor een bepaald segment van de sector. Van centra van het type C wordt verwacht dat ze 75 procent van de overnachtingen op jaarbasis realiseren voor de leeftijdscategorie 3 tot 25 jaar.

Voor huizen met volpensionformule die ook aan de normen van het decreet Toerisme voor Allen moeten voldoen, wordt een dergelijk aandeel van 3/4 echter moeilijk haalbaar. Binnen voornoemd toeristisch decreet wordt namelijk ook gevraagd om inspanningen te doen voor andere doelgroepen zoals bijvoorbeeld personen die in armoede leven en personen met een handicap.

Het gaat dan zeker niet enkel om jeugdgroepen. Door de interferentie tussen beide decreten zou een norm van 70 procent jeugdovernachtingen veel realistischer zijn en vermijden dat andere groepen in deze huizen geweigerd moeten worden.

Daarnaast moeten deze huizen ook per jaar ten minste 15 verschillende jeugdverenigingen voor telkens ten minste 2 nachten ontvangen. Door datzelfde samenspel tussen dit decreet en het decreet Toerisme voor Allen vragen wij ook of de norm kan verminderen tot 10 jeugdverenigingen. Huizen met volpensionverhuur trekken juist vanwege die formule daarenboven ook minder jeugdgroepen aan en krijgen meer boekingen van het socio-cultureel volwassenenwerk, zowel voor vormingscursussen als voor ontspanningsverblijven.

Wat de subsidiëring van de huizen betreft, wil ik hierbij nog mijn bekommernis meegeven over de personeelssubsidies. De DAC-regularisering blijft een hele uitdaging. In sommige centra zijn de personeelsleden tewerkgesteld in paritair comité 302 (horeca), in andere wordt het PC 329 (socio-cultureel werk) gevolgd. De afstemming van al deze tewerkstellingen en de respectievelijke subsidies die daarbij horen moeten zeker in rekening gebracht worden.

Uiteraard stellen wij vanuit onze ondersteuningsopdracht ook voor de overige subsidiebedragen de vraag naar voldoende grote budgetten. Tot op heden was het aantal erkende jeugdverblijfscentra vrij afgebakend. Nu zal de vraag naar erkenningen en bijhorende subsidiëringen stijgen.

Al deze opmerkingen en bekommernissen hebben natuurlijk ook te maken met de invulling van de uitvoeringsbesluiten. Hierbij wil ik nog even benadrukken dat de uitvoeringsbesluiten van dit decreet en van het decreet Toerisme voor Allen op elkaar afgestemd moeten zijn. Overleg tussen beide beleidsmakers onderling én met de sector blijft daarbij heel belangrijk. Het baseren van deze beide decreten op een gezamenlijk charter van de minister van Jeugd en de minister van Toerisme was een belangrijke eerste stap. Het verder onderbouwen en invullen van die decreten in de uitvoeringsbesluiten is uiteraard een volgende belangrijke stap die niet gemist mag worden.

Als organisatie proberen wij de evoluties in de sector en zijn regelgeving op de voet te volgen. Uiteraard heeft dit financiële consequenties, aangezien wij daarvoor heel bewust investeren in beroepskrachten, werkingsmiddelen en inhoudelijke debatten. Wij voelen de druk en de vraag vanuit het werkveld. Als organisatie willen wij de opdrachten in beide decreten opnemen en ons engageren om velen te begeleiden en te ondersteunen.

6. Vragen en opmerkingen van de commissieleden, met repliek van de sprekers

De heer Herman Lauwers : Ik ben het ermee eens dat de Vlaamse regering de morele plicht heeft om een afvaardiging aan te wijzen voor de raden van bestuur. Men heeft evenwel geopteerd voor een voorwaardelijke formulering in het ontwerp om te beletten dat de werking van die raden lamgelegd zou worden door een regering die nalaat dat te doen. De raden zouden dan immers niet meer rechtsgeldig samengesteld zijn. Het woord *kan* vermijdt dat vacuüm.

Mevrouw Trees Merckx : Zelfs als de overheid wel degelijk vertegenwoordigers aanwijst, kunnen die nog afwezig blijven.

De heer Herman Lauwers : Dat is geen probleem. Dan vergadert de raad van bestuur rechtsgeldig zonder hen.

De heer Peter De Ridder : In het ontwerp staat dat de reserves geen bouwfonds zijn en evenmin die-

nen voor de financiering van onderhoudswerken. Vandaar de beperking tot 10 procent. Het probleem is een gevolg van de vermenging van twee vormen : ondersteunen tegenover zelf beheren. Ik stel voor dat we daarop terugkomen bij de bespreking.

De heer Eric Gorus : Wij zouden inderdaad graag wat meer reserves kunnen opbouwen, bijvoorbeeld om herstellingen te laten uitvoeren. Dat kan natuurlijk niet met een reserve van maximum 10 procent van de toegekende subsidie. Maar gelukkig staat er wat verder in de tekst dat uitzonderingen op deze regel kunnen toegestaan worden.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Ik begreep dat de heer Gorus ook verantwoordelijk is voor het kindeffectenrapport. Ik heb in dat rapport niets teruggevonden over de impact van de jongeren, en ik bedoel hiermee de - 18-jarigen, op de nieuwe regelgeving. Ik had in de tekst graag iets teruggevonden over de manier waarop kinderen en jongeren kunnen participeren. Er wordt in het kindeffectenrapport wel duidelijk gezegd dat participatie belangrijk is, maar men doet geen enkel voorstel over hoe dat zou kunnen gerealiseerd worden.

De heer Eric Gorus : Uiteraard is de participatie van de jongeren belangrijk, maar moet die daarom geregeld worden binnen het decreet ? Ik zie niet direct hoe dat kan.

De participatie is er altijd geweest : de centra ontvangen wel groepen, maar de organisatie van de activiteiten ligt bij de groepen zelf. Bezoekers wordt vaak gevraagd evaluatieformulieren in te vullen. Er zijn ook vaak enquêtes en inspraakrondes over het verblijf en de organisatie daarvan. Maar ik ben er niet zeker van of we die zaken nu decretaal moeten gaan opleggen.

7. Standpunt van de heer Roger Van Kelst, algemeen secretaris van de Vlaamse Jeugdherbergcentrale

De heer Roger Van Kelst : De Vlaamse Jeugdherbergcentrale heeft een geschiedenis van 73 jaar. Momenteel baten wij zelf 16 jeugdherbergen uit en nog eens 6 huizen zijn bij onze organisatie aangesloten. Jaarlijks noteren wij ongeveer 300.000 overnachtingen in ons netwerk. De jeugdherbergen spelen een grote rol in het internationale jeugdtoerisme en VJH is de organisatie die voor Vlaanderen lid is van de International Youth Hostel Federation, een organisatie die in ruim 70 landen vertegenwoordigd is. De helft van onze gasten zijn inter-

ationale reizigers. In onze huizen op belangrijke toeristische plaatsen loopt dat aantal vaak op tot 75 procent en meer. Toch zijn wij er ook voor organisaties binnen het Vlaamse jeugdwerk en vullen wij ons publiek in periodes buiten de schoolvakanties ook aan met scholen en in mindere mate met sportgroepen.

Het ontwerp van decreet dat hier vandaag ter bespreking voorligt kunnen wij zeker steunen. Het beantwoordt in grote mate aan onze vraag voor verdere steun aan onze organisatie, nadat het duidelijk werd dat wij niet langer konden beantwoorden aan de decretale eisen voor erkenning binnen het landelijk jeugdwerk.

De in dit decreet omschreven rol van ondersteuningsstructuur lijkt ons veel beter aan te sluiten bij onze werkelijke logistieke werking en taak. Wij beschouwen de in dit decreet voorziene verdere ondersteuning dan ook als een blijk van waardering voor het werk dat wij in ons land al decennialang verrichten.

De bedoelingen van het decreet om blijvend te zorgen voor een ruim en gevarieerd aanbod aan jeugdverblijfinfrastructuur in Vlaanderen is lovenswaardig. De taken die voorzien zijn voor de organisaties die erkend zullen worden als ondersteuningsstructuur, hoewel hier summier omschreven, lijken ons logisch en sluiten aan bij onze opdracht. Wij hopen dat in de verdere uitwerking van de uitvoeringsbesluiten voldoende rekening zal worden gehouden met de eigenheid en de opdracht van de huizen, en dat bij de berekening en toekenning van de betoelaging geen al te enge interpretaties zullen gehanteerd worden bij het bepalen van de gebruikersgroepen en verblijfsperiodes die in aanmerking genomen zullen worden voor subsidiëring. Wij hopen ook dat er, in samenspraak met Toerisme Vlaanderen, duidelijke en degelijke bepalingen komen over de noodzakelijke veiligheidscriteria. Dit zal een garantie bieden aan onze gasten en hopelijk ook afspraken met lokale overheden vergemakkelijken.

Uiteraard zijn er een aantal bepalingen in dit ontwerp van decreet die wij graag anders of ruimer zouden zien en bevatten vele artikels zeer ruim interpreterbaar algemene bepalingen die in de uitvoeringsbesluiten verder moeten omschreven en uitgewerkt worden.

De in artikel 2, punt 1, vastgelegde leeftijdsbepaling lijkt ons zeker te eng. Een maximumleeftijd van 25 jaar voor het bepalen van de categorie jeugd stemt niet overeen met de gangbare tendensen in de maatschappij, waar mensen langer jong

blijven, langer studeren, later vaste relaties aangaan, later kinderen hebben. Ook binnen het jeugdwerk wordt dikwijls de norm van 30 jaar gehanteerd. Zeker in onze internationaal gerichte jeugdherbergen zien wij binnen de leeftijdscategorie van 25 tot 30 jaar nog een belangrijke groep van jongeren die tijdens of na het beëindigen van studies reizen en duidelijk kiezen voor ons aanbod van accommodatie.

Artikel 7, paragraaf 2, bepaalt de taken en verplichtingen van de ondersteuningsstructuren. In principe zien wij hier geen grote problemen, hoewel vele bepalingen vrij vaag zijn en verdere invulling vereisen. In punt 1 spreekt men over het gratis aanbieden van ondersteuning aan alle erkende centra. Dit lijkt ons principieel juist, maar de moeilijkheid is dat wij momenteel niet kunnen inschatten welk takenpakket hiermee op ons afkomt, welke en hoeveel centra zich zullen aanmelden en wat juist verwacht wordt. Anderzijds weten wij ook niet welk budget hier tegenover zal staan. Het is moeilijk in te schatten of dit alles haalbaar wordt.

In punt 5 van dit artikel omschrijft men niet wat exact verwacht wordt van een boekingscentrale qua werking, maar legt men wel een financiële verplichting vast voor de huizen die er gebruik wensen van te maken. Het lijkt mij contradictorisch dat alle ondersteuningstaken aan de centra gratis moeten zijn (zoals bepaald in punt 1) en dat enkel voor de taak van boekingscentrale een financiële verplichting wordt opgelegd. Ons inziens moet men ook hier aan de organisaties de vrijheid laten om er al dan niet een prijs voor te vragen.

Wij stellen ook vragen over paragraaf 4 van artikel 7. Winsten van eigen centra mogen enkel besteed worden aan de ondersteunende taken van de ondersteuningsstructuren. Het is ons niet duidelijk of dit echt haalbaar is.

De bepalingen over de samenstelling van de beheersorganen die voorzien zijn in paragraaf 1 van artikel 8 lijken ons nog vaag. Wij begrijpen de bedoeling om een zekere controle te hebben over het beheer van betoelaagde organisaties en om de betrokkenheid van de jeugdwerksector te verankeren. Anderzijds gaat het hier duidelijk om privé-organisaties met een eigen vrij initiatief en een eigen visie. Een gezonde verhouding bij de samenstelling is noodzakelijk.

De in paragraaf 2 vastgestelde datum van 1 maart voor het indienen van een beleidsnota voor een termijn van 3 jaar is zeker voor ons in 2004 geen haalbare kaart. Zelfs als dit decreet snel wordt goedgekeurd, is er nog nood aan uitvoeringsbeslui-

ten die duidelijker onze opdrachten en verplichtingen moeten vastleggen.

Ook de bepalingen van paragraaf 5 van artikel 9 betreffende de aangelegde reserves binnen de ondersteuningsstructuren zijn volgens ons onduidelijk en onhaalbaar. Voor organisaties die zelf over een ruim patrimonium en personeelsbestand beschikken is het voorzien van een behoorlijke reserve een daad van gezond beheer. Wie momenteel alleen al de kost van grote herstellingen, renovaties en bouwwerken kent, weet dat het aanleggen van reserves hiervoor een noodzaak is. Soms kunnen reserves ook hun oorzaak vinden in de verplichtingen aan andere organisaties en overheden die laat hun gelden innen.

Bij de bepalingen van de subsidievoorwaarden van de centra hebben wij enkele vragen en bemerkingen. Punt 1 in paragraaf 1 stelt dat er lagere prijzen moeten zijn voor jeugdverenigingen. In principe is dit aanvaardbaar, maar men moet er wel van uitgaan dat er meestal al met zeer lage tarieven wordt gewerkt en dat de exploitatiekosten, zeker in huizen van het C-type die behoorlijk wat personeel tewerkstellen en veel meer service bieden, bijzonder hoog oplopen. In punt 2 spreekt men, zonder verdere specificatie, van een voorrangboekingsperiode voor jeugdverenigingen. Ook hier is het principe aanvaardbaar, maar enkel in die mate dat een behoorlijke economische exploitatie hierdoor niet in het gedrang komt.

In punt 3 van paragraaf 3 verplicht men huizen van het C-type om 75 procent van het aantal overnachtingen voor de jeugd te realiseren. Het lijkt mij onlogisch dat deze verplichting niet geldt voor huizen van het type A en B. Ook hier pleit ik voor het optrekken van de leeftijdsgrens voor jeugd tot 30 jaar. Het hier gestelde principe lijkt correct maar mag een haalbare economische exploitatie niet in de weg staan. Juist de huizen van het C-type, en de jeugdherbergen die binnen deze categorie vallen, zijn bijna het ganse jaar open en bijna dagelijks toegankelijk voor individuele- en groepsbezoeken. Dit brengt uiteraard zwaardere exploitatiekosten met zich mee. Om deze service blijvend en betaalbaar te kunnen aanbieden aan de jeugd, zie ik er niet echt een probleem in als in kalme periodes buiten de vakantieperiodes een wat ouder publiek dat voor dit accommodatietype kiest zou toegelaten worden. De extra inkomsten uit hogere tarieven kunnen er voor zorgen dat meer en beter kan worden geïnvesteerd in een infrastructuur die in andere periodes hoofdzakelijk ter beschikking staat van de jeugd. Hier pleiten wij zeker voor het terugbrengen van deze grens tot 60 procent.

Tenslotte heb ik nog enkele bemerkingen bij de bepalingen van paragraaf 3 van artikel 15 over de werkings- en personeelssubsidies voor de huizen van het type C. De werkingssubsidie wordt enkel afhankelijk gesteld van de overnachtingen van het jeugdwerk. De tot nu toe gehanteerde beoordeling van deze overnachtingen in het huidige decreet leken ons steeds bijzonder eng, soms moeilijk interpreteerbaar en opgesteld zonder rekening te houden met de realiteit van het internationaal gebeuren in onze huizen. Zo kunnen bijvoorbeeld enkel overnachtingen tijdens weekends en vakantieperiodes in Vlaanderen in aanmerking komen. Dit geldt terwijl wij in het grote geheel van Europa leven en wij gelukkig ook heel wat buitenlandse bezoekers ontvangen die perfect in de omschrijving van jeugd- en jeugdwerk passen. In al onze buurlanden heeft men echter verschillende vakantieperiodes die vaak nog van regio tot regio variëren.

Bij de mogelijke personeelssubsidies wordt niet gespecificeerd over welke groep personeelsleden het kan gaan. Wij hopen dat men met de werkelijkheid zal rekening houden en dat men beseft dat voor een goed onthaal van jongeren en jeugd een C-huis over heel wat personeel moet beschikken om de gevraagde kwaliteit te leveren. Hierbij denk ik aan onderhoudspersoneel, administratief personeel en keukenpersoneel. Hopelijk zullen ook die mensen beschouwd worden als zorgend voor een maatschappelijke meerwaarde en zal er ook rekening gehouden worden met de zware loonkost die op de organisaties rust. Onze organisaties moeten juist instaan voor logistieke hulp, die vaak in de materiële taken ligt.

Tot besluit wil ik nogmaals benadrukken dat wij de grote lijnen van dit decreet volgen en dat wij vooral bezorgd zijn over de verdere invulling ervan bij het uitschrijven van de uitvoeringsbesluiten.

8. Standpunt van de heer Jo Rousseau, directeur van Vakantiecentrum De Barkentijn

De heer Jo Rousseau : De opmerkingen die ik zal geven verwoorden de mening van vier directeurs van een centrum van het C-type en twee directeurs die kandidaat zijn voor het oprichten van een centrum van het type A. Iedereen vindt het positief dat er een coördinatie zal komen tussen de fundamenteën en de werking. Wij vinden het jammer dat de naam 'jeugdverblijfcentrum' vervalt en zal vervangen worden door 'jeugdkampeercentrum' of 'jeugdvormingscentrum'. Een jeugdkampeercen-

trum doet de gebruikers te veel denken aan een camping.

De subsidiëring van de A-, B- of C-groepen zal volgens het nieuwe decreet enkel worden bepaald door het aantal dagen dat men geopend is. Men stelt dat de centra van types A en B 1000 overnachtingen moeten aanbieden tijdens de zomervakantie en 2000 gedurende het ganse jaar, waarvan 1000 buiten een vakantieperiode. Misschien was het beter geweest om de jeugdverblijfcentra onder te verdelen volgens wat ze te bieden hebben en daaraan de subsidiëeringscriteria te koppelen. Het aanbod van een A- en B-centrum verschilt sterk van dat van een C-centrum. Er is ook een ander publiek van jeugdgroeperingen die deze centra gebruikt.

Wij waren verrast over de memorietekst die aanhaalt dat de jeugdverblijfcentra reeds tientallen jaren subsidies krijgen voor de aankoop van materiaal. Het decreet bestaat echter nog maar 20 jaar en een voortdurende aanvulling en vernieuwing van het materiaal is noodzakelijk. Centra die bijvoorbeeld geen LCD-projector kunnen aanbieden zijn tegenwoordig niet bij de tijd.

Wij vinden het positief dat er twee ondersteuningsstructuren gevormd worden. Als 150 erkende jeugdverblijfcentra een beroep mogen doen op de steun van deze organisaties, zal men er inderdaad minstens twee nodig hebben. Ik denk dat er zeer veel personeel zal nodig zijn om deze ondersteuning waar te maken. Wij vragen ons ook af of het mogelijk zal zijn personeel te krijgen van deze ondersteuningsstructuren. Rond de dubbele functie van de ADJ hebben ook wij ons vragen gesteld. Wij vragen ons af waarom de ADJ zich niet specialiseert in het ondersteunen van de andere jeugdverblijfcentra. Men kan dan een andere vzw oprichten om de twee eigen verblijfcentra te beheren.

Het ontwerp van decreet haalt een lagere prijscategorie aan. Dit is enkel mogelijk indien men duidelijk stelt ten opzichte van welke criteria de prijs moet verlagen. Prijzen in een jeugdcentrum van het type C variëren tussen 22 en 32 euro per dag. Jeugdcentra met een prijs van 22 euro hebben meestal een prijs van 35 euro voor volwassenen. Indien deze plots terugvalt op 30 euro hebben ook volwassenen een voordeeltarief. Het decreet moet duidelijker specificeren welke evolutie men wil zien in de prijzen. Men zou eventueel een maximumprijs kunnen opleggen.

De bepaling die zes maanden voorrangsboeking toekent aan de jeugd is overbodig. Er is een tekort

aan plaatsen, zodat meestal de verblijfcentra een jaar op voorhand volgeboekt worden.

Een van de bedoelingen van het nieuwe decreet is het tegengaan van de verzuiling. Om erkend te worden moet men kiezen voor een steunpunt, wat voor mij hetzelfde is als de zuilen waarover sprake was in het oud decreet Toerisme Vlaanderen. De twee decreten gaan tegen elkaar in omdat ze elkaar op bepaalde gebieden niet kruisen. Het decreet Toerisme voor Allen bevat bepaalde zaken die niet overeenstemmen met deze in het huidige ontwerp van decreet.

Men stelt voor dat centra van het type A of B moeten voorzien in 1000 overnachtingen tijdens de zomervakantie. Ieder centrum moet bovendien 40 bedden ter beschikking hebben, zodat men op 60 dagen 2400 overnachtingen kan aanbieden. Ik denk dat men 1500 tot 2000 overnachtingen als criterium mag stellen. Het is toch de bedoeling zoveel mogelijk overnachtingen bij te creëren voor het jeugdtoerisme.

Centra van het type C moeten 200 dagen open zijn waarvan 80 vakantiedagen. In feite moeten ze 120 dagen open zijn buiten de vakantiedagen. Dat is onlogisch. Men krijgt een subsidie voor 40 procent van het werk dat men doet, maar men eist dat men voor 100 procent open is. Op dat ogenblik moet men het centrum openstellen buiten de schoolvakanties, maar men wordt daarvoor niet gesubsidieerd alhoewel men op dat ogenblik ook jeugd kan plaatsen, zoals buitenlandse jongeren die op andere ogenblikken vakantie hebben. Omdat die niet gesubsidieerd zijn, geeft men de voorkeur aan de eigen zeeklassen. Een centrum moet zoveel mogelijk gesubsidieerd worden om zo lang mogelijk open te blijven tijdens het jaar. Daarom kunnen de verblijfsdagen buiten de vakantie ook gesubsidieerd worden, zij het op een andere manier want er is een maximum ingebouwd van 11.500 euro per jaar voor de overnachtingen.

Het jeugdverblijfcentrum dient 75 procent van zijn overnachtingen in het jeugdwerk te presteren, anders krijgt het geen subsidie. Een groot centrum dat 2000 overnachtingen boekt tijdens de zomervakantie maar geen 75 procent haalt, krijgt dus niets. Een kleiner centrum dat 1000 overnachtingen boekt, dat is 80 of 90 procent, krijgt daarvoor wel subsidies. Dat is niet logisch want het grote centrum heeft 2000 overnachtingen bij het jeugdwerk en dat is toch het belangrijkste.

Het is heel gevaarlijk om de subsidies zomaar af te schaffen. De subsidies zijn jaarlijks voor grote cen-

tra een interessante bron van inkomsten, waar men op rekent. Als die wegvallen, kan het gebeuren dat veel centra overschakelen naar volwassenentoeisme tijdens de vakanties want daar is meer mee te verdienen. Men kan de prijs vragen die men wil ; men kan binnenhalen wie men wil ; het is rustiger in het centrum ; men heeft minder schade aan het gebouw en een goed draaiende cafetaria. Ook kan het gebeuren dat de jeugd alleen mag binnenkomen op momenten die voor jongeren niet interessant zijn, bijvoorbeeld de eerste veertien dagen van december of in mei tijdens het blokverlof. In plaats van meer plaatsen te creëren, vallen er weg.

Het is heel moeilijk om aan 15 verschillende jeugdverenigingen te komen, te meer omdat de weekends niet meetellen. Er staat duidelijk in het ontwerp dat weekends en vakantie niet hetzelfde zijn. De occasionele groepen die men in het weekend heeft, kan men niet meerekenen. Voor de jeugdherbergen staat er dat 3 procent moet worden vrijgehouden tijdens de weekends en vakanties.

Er wordt ook allusie gemaakt op het feit dat veel centra hun eigen groepen laten komen. Hoe wordt gedefinieerd wat een eigen groep van een centrum is ? Dan moet men Hoge Rielen sluiten, want alle groepen die daar komen, zijn van de Vlaamse Gemeenschap en dat is dus maar een groep. Men kan niet verwachten dat een jeugdcentrum C alle investeringen (inzake hygiëne, brandveiligheid, enzovoort) zelf ophoest, dus moet het die ergens anders halen. Als ziekenfondsen miljoenen investeren, is het logisch dat ze de eerste kans krijgen om het centrum te gebruiken. Waarom moeten die kinderen buiten om er andere kinderen in te krijgen ? En dan moet men nog zorgen dat men andere kinderen krijgt.

We hebben momenteel geen behoefte aan centra C, maar aan centra A en B omdat de prijs van 22 tot 30 euro te hoog is voor veel groeperingen die op reis willen gaan. Ik krijg vaak de vraag van groepen of er mogelijkheid is om zelf te koken omdat de prijs dan naar beneden kan gaan. Ik ken weinig centra C waar er zelf kan worden gekookt. Men kan vaste klanten niet opzij zetten en een continuïteit in het geheel van de exploitatie van een vakantiecentrum is heel belangrijk. Als men jarenlang dezelfde mensen heeft, bijvoorbeeld 6 tot 7 groepen tijdens een zomer, dan is dat veel. Kleinere centra met vijftig overnachtingsmogelijkheden, hebben maar 1 groep en als die een week blijft, dan heeft men met moeite 8 groepen in de zomer. Als men dan tijdens de paasvakantie 2 groepen heeft, een kadervorming tijdens de krokus- en herfstvakantie, dan is dat alles. Ik ken weinig jeugdorgani-

saties die jeugdvakanties inrichten tijdens de kerstvakantie.

Het is de vraag waarom sportgroepen niet mogen meetellen. Het gaat toch om jongeren, waarmee rekening moet worden gehouden voor de subsidiëring. Als men professionele stages wil volgen, gaat men naar de Bloso-centra omdat die beter uitgerust zijn.

Als het ontwerp wordt goedgekeurd, zullen veel C-centra geen nieuwe erkenning krijgen zodat het er uiteindelijk minder worden in plaats van meer.

9. Vragen en opmerkingen van de commissieleden, met repliek van de spreker

De heer Herman Lauwers : Blijkbaar heeft de voorrangboekingsperiode weinig effect omdat de centra toch al vol zitten. Moet die periode nog veel groter zijn om effect te hebben ?

De heer Jo Rousseau : Ik ben het eens met het principe dat voor ieder centrum op voorhand wordt vastgelegd hoeveel bedden men ter beschikking stelt van de jeugd. Sommige centra werken twee maanden aan een stuk met kinderen. Er bestaat een systeem van fair play waarbij de groep die vertrekt, de eerste kans krijgt om opnieuw te boeken. Men krijgt nieuwkomers als men het zelf wil, bijvoorbeeld als men een groep die slecht betaalt, buitenzet.

Het probleem is niet zozeer dat er plaats te kort is. Er is momenteel plaats genoeg.

Jeugdgroepen die op reis gaan, moeten zich beter aanpassen. Iedere jeugdvereniging die een kader-vorming wil organiseren, wil dat tijdens de krokus- of paasvakantie doen. De VVKS bijvoorbeeld organiseert een dergelijke vorming ook tijdens de herfstvakantie en dan is het gemakkelijker om plaats te vinden. We krijgen veel vragen totdat de prijs ter sprake komt. In Vlaanderen is er een enorm potentieel : van tent tot jeugdhotel. Iedereen kan zijn gading vinden in de uitgebreide structuur, die grotendeels in privé-handen is, maar door iedereen kan worden gebruikt.

De heer Didier Ramoudt : Hoe groot is het economische nadeel als de sportverenigingen en de scholen voortaan niet meer in aanmerking komen voor gesubsidieerde exploitatie ?

De heer Jo Rousseau : Als de sportverenigingen er uitgelicht worden, verliezen een aantal centra hun

erkenning. Het is alleen maar economisch aanvaardbaar om een hele groep buiten te zetten als men een alternatief heeft. De geïntegreerde werkperiodes van de scholen meetellen, is vooral in het voordeel van de kleine centra. De grote halen sowieso de drempel, al moeten we natuurlijk de uitvoeringsbesluiten afwachten.

De heer Didier Ramoudt : Ik begrijp dat u voorstander bent van het behoud van types A en B, maar dat u vragen hebt bij type C. Voor een erkenning in die laatste categorie moet men ten minste 15 verschillende jeugdverenigingen per jaar ontvangen. Is dat cijfer eenvoudig te behalen ?

De heer Jo Rousseau : Neen, het is te hoog. Niemand haalt dat. Het centrum in De Panne bijvoorbeeld richt tijdens de zomervakantie zelf alles in. Men organiseert bijvoorbeeld taalkampen voor individuele jongeren. Vormen die dan allemaal samen één groep ?

De heer Didier Ramoudt : Mocht u naast subsidiëring grijpen, wat zijn dan de gevolgen voor de prijs ?

De heer Jo Rousseau : Als die vaste inkomsten wegvallen, stijgt de prijs met vijf procent. Men moet immers rondkomen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Wat is het gemiddelde aandeel van de subsidies in de inkomsten ? Vindt u de definities van de types in het repertorium goed of stelt u andere voor ?

Is het haalbaar om gratis ondersteuning te bieden bij de opstelling van dossiers om erkenning en subsidies aan te vragen ? Gaat u daarbij niet zelf al van tevoren selecteren op het vlak van haalbaarheid ? Hoe gaat u daarmee om ? Vormt de detachering van mensen daarbij een onderdeel van de ondersteuning ?

Bij de taakomschrijving van de ondersteuningsstructuur lijkt de gratis ondersteuning te bestaan in alles wat niet onder de punten 2° tot en met 8° wordt opgesomd. Suggereert u een betere formulering ?

U wilt de leeftijdsgrens op 30 brengen. Kunt u ons tabellen bezorgen over het aandeel van de categorie 25 tot 30 jaar in uw bereik ? Waarom is die groep zo belangrijk ?

De heer Roger Van Kelst : Ook ik heb op dit moment geen precies beeld van de leeftijdsgrens. De situatie is namelijk erg uiteenlopend naargelang de

organisatie en de aangeslotenen. Voor plattelandsjeugdherbergen zijn de cijfers vlot haalbaar. Het probleem doet zich veeleer voor bij de verblijven die zich richten op de internationale jonge toerist. Zo ontvangt onze jeugdherberg in het centrum van Brussel 45.000 mensen per jaar, van wie 90 procent buitenlanders. Van hen behoren er veel tot de categorie tussen 25 en 30 jaar. Zij hebben gestudeerd en al enige tijd gewerkt, al zitten er natuurlijk ook een aantal scholen tussen. Voor die verblijven wordt het veel moeilijker met een bovengrens van 25 jaar. Wij merken dan ook dat op dit moment slechts 9 van onze huizen erkend zijn als jeugdverblijfcentrum.

Een en ander past ook in het algemene fenomeen dat wij ons langer jong voelen. Jeugdwerk richt zich niet meer uitsluitend op kinderen en schoolgaande jeugd.

Wat het ondersteuningspakket betreft, bieden wij onze aangeslotenen thans onder meer promotie en marketing, vorming en voor bepaalde huizen zelfs een centrale boekhouding. Het ontwerp blijft onduidelijk op het punt of die diensten gratis moeten zijn of niet. Welke huizen gaan wij ondersteunen ? Historisch is inmiddels wel duidelijk geworden dat wij ons niet zozeer richten op huizen voor bivaktoerisme. Die worden door het CJT ondersteund. Nieuwe aanvragen tot aansluiting vanwege huizen die zich ook richten op de individuele gast, zullen wellicht niet zo massaal zijn.

De heer Jo Rousseau : Het aandeel van de subsidies in onze inkomsten varieert van 2 tot 6 procent. Als zij wegvallen, moet dat verlies verdeeld worden over de bedrijfsdagen, wat zeker een prijsstijging met 5 procent met zich meebrengt. Wij moeten immers een negatieve cashflow vermijden en bovendien nog geld overhouden om te investeren.

Op het vlak van de verdeling in types moet de klant duidelijkheid hebben over wat hij te verwachten heeft. Wat is bijvoorbeeld precies kampen. Er bestaat in elk geval een duidelijk onderscheid tussen A, B en C op het vlak van infrastructuur. Ik pleit ervoor om bij plaatstekort scholen in te schakelen. Dat levert die autonome scholen dan ook welgekomen bijkomende inkomsten op, zonder dat ze bijkomend personeel moeten inschakelen. Die verblijven kunnen dan eventueel ook gesubsidieerd worden.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Ik vroeg de heer Gorus voorheen naar de participatie van kinderen en jongeren in het beleid. Dezelfde vraag

stel ik nu aan de beide laatste sprekers : hoe ziet u die participatie op uw eigen terrein ?

De heer Roger Van Kelst : Wat betreft de groepen hebben we er niet direct zicht op, maar van de individuele gasten krijgen wij regelmatig feedback en bedenkingen. Ook hebben we een tweejaarlijks internationaal onderzoek naar de ervaringen en de verwachtingen van de individuele reizigers.

De heer Jo Rousseau : Wij hebben weinig contact met de groepen, omdat zij hun eigen activiteiten organiseren. Wij zorgen enkel voor de accommodatie : slapen, eten en drinken. Als dat niet in orde is zullen we het vanzelf wel te horen krijgen, in de eerste plaats van de kinderen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Peter DE RIDDER

Jo VERMEULEN

BIJLAGE

Standpunt van Toerisme Vlaanderen

ADVIES TOERISME VLAANDEREN**Ontwerp van het decreet houdende erkenning en subsidiëring van jeugdherbergen, jeugdkampeer- en jeugdvormingscentra, ondersteuningsstructuren en de vzw Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme****1. Algemeen**

Zowel vanuit het jeugdwerkbeleid als vanuit toeristisch oogpunt stelt men vast dat er een serieus tekort is aan **capaciteit** en aan **diversiteit** wat jeugdverblijven betreft. Het behoud van de huidige capaciteit op korte termijn en de groei ervan op middellange en lange termijn zijn een belangrijke prioriteit. Een verdere daling of stagnatie is immers op korte termijn nefast voor de gehele groep gebruikers. De diversiteit in infrastructuur dient globaal in Vlaanderen tegemoet te komen aan alle activiteitensoorten die de vele jeugdwerksoorten ontplooiën. Hierbij moet het gehele gamma — van niet-ingerichte basisinfrastructuur tot comfortabele centra — vertegenwoordigd zijn in verhouding tot de vraag.

Het decreet Toerisme voor Allen zet al een aantal concrete stappen om een wenselijke capaciteit en diversiteit te bekomen. Toch is het subsidiëren van ‘bakstenen’ niet voldoende om de sector van jeugdherbergen, jeugdkampeer- en jeugdvormingscentra levend te houden. Het voorliggende ontwerp van decreet houdende erkenning en subsidiëring van jeugdherbergen, jeugdkampeer- en jeugdvormingscentra, ondersteuningsstructuren en de vzw Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme zal de sector motiveren om het jeugdwerk en het jeugdtoerisme in stand te houden.

Toerisme Vlaanderen dringt er op aan dat een permanente overlegstructuur uitgebouwd wordt tussen Toerisme en Jeugd om het aanbod op vlak van capaciteit en diversiteit van jeugdtoeristische verblijven te kunnen blijven garanderen. Gelijkaardig overleg zal ook noodzakelijk zijn om de uitvoering van beide decreten voldoende op elkaar af te stemmen. Gezien de korte tijdsspanne waarbinnen het advies van Toerisme Vlaanderen gevraagd wordt, beperkt dit advies zich dan ook tot enkele essentiële bemerkingen.

2. Het ontwerp van decreet**Artikel 7, 8**

Vanuit decreet Toerisme voor Allen zijn meerdere ondersteuningspunten mogelijk, o.a. omdat dit decreet een grotere doelgroep omvat dan enkel jeugd. Het ontwerp van decreet jeugdverblijfcentra beperkt het aantal ondersteuningsstructuren tot twee. Zowel in artikel 7, §3 van het ontwerpdecreet jeugdverblijfcentra als in artikel 12 van het decreet Toerisme voor Allen, wordt verwezen naar een subsidie van werkingskosten. Aangezien deze twee ondersteuningsstructuren dus vanuit beide decreten recht hebben op subsidie, dient er een degelijke controle en een duidelijke omlijning van te subsidiëren kosten te zijn om dubbele subsidies te vermijden. Hiertoe dient men te werken met een transparante type boekhouding om de verschillende kostenstaten te scheiden. Operationeel kan dit opgevangen worden mits een goede communicatie tussen beide administraties.

Artikel 14

Om erkend en gesubsidieerd te worden volgens het ontwerpdecreet jeugdverblijfcentra dient men een vzw op te richten én te voldoen aan het decreet Toerisme voor Allen, dat overigens géén verplichting oplegt tot het oprichten van een vzw. Het oprichten van een vzw betekent voor uitbaters van vooral kleinere centra misschien een drempel om hun activiteiten verder te zetten. Het gevolg hiervan is dat centra die geen vzw oprichten wel erkend worden en subsidies ontvangen volgens het decreet Toerisme voor Allen, terwijl ze niet gesubsidieerd worden volgens het decreet jeugdverblijfcentra. Zij zullen dan ook goede infrastructuur kunnen aanbieden, maar geen subsidie ontvangen die een degelijke werking mogelijk maakt. Dit lijkt toch een discrepantie.

Bijkomende opmerking: de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap maakte eerder in de inleiding van haar advies bij de nieuwe ontwerpdecreten inzake jeugdtoerisme (6 maart 2002) volgende opmerking m.b.t een te eenzijdig gevoerd subsidiebeleid aangaande infrastructuur:

“De subsidies waren slechts toegankelijk voor VZW-structuren. Voor de 80% andere (hoofdzakelijk particuliere) centra bleef de rekening op nul staan. Het zijn dan ook vooral deze centra die op vlak van veiligheid en hygiëne een achterstand hebben opgelopen. Het aanmoedigingsstelsel van de labels van het Repertorium Kampeercentra hebben een (te) beperkt effect, zolang er geen subsidies aan gekoppeld worden. Tijd voor een gecoördineerd en een beter gericht subsidiebeleid.”

Repertorium Kampeercentra

Toerisme Vlaanderen acht het aangewezen om samen met de jeugdsector het Repertorium Kampeercentra verder te promoten.

In artikel 19,§1 van het ontwerpdecreet wordt naar de “overgangsperiode vastgelegd in het decreet “Toerisme voor Allen” verwezen.

Artikel 19,§1 bepaalt dat de jeugdherbergen, jeugdkampeer- en jeugdvormingscentra, vanaf 2004 verder gesubsidieerd worden indien ze voldoen aan de subsidiëeringsvoorwaarden van dit decreet.

Indien ze niet erkend worden binnen de overgangsperiode, vastgesteld in het decreet "Toerisme voor Allen", verliezen ze hun subsidiëring.

Er wordt in het decreet niet naar het Repertorium Kampeercentra verwezen. Het decreet Toerisme voor Allen voorziet evenwel dat men ingeschreven moet zijn in het Repertorium Kampeercentra om van de overgangsperiode te kunnen genieten.

Toerisme Vlaanderen adviseert daarom om in de zin: “Vanaf 2004 worden ze verder gesubsidieerd indien ze voldoen aan de subsidiëeringsvoorwaarden van dit decreet.” de volgende zinsnede toe te voegen:

“en voor zover ze zijn opgenomen in het Repertorium Kampeercentra van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap”.

3. Uitvoeringsbesluiten

Een goede afstemming van uitvoeringsbesluiten is cruciaal voor het welslagen van beide nieuwe decreten. Toerisme Vlaanderen pleit voor gestructureerd overleg tussen beide administraties bij de uitvoering van dit decreet. Definities en criteria die beide decreten aanbelangen moeten eenduidig geformuleerd worden zodat elke verwarring wordt vermeden.